

[Ministeren for kulturelle anliggender]

kerne får egne konti på finansloven. Det blev foreslået fra alle sider på det tidspunkt, både i flertalsindstillingen og i mindretalsindstillingen i biblioteksbetænkningen. Det forekommer mig derfor lidt sælsomt, at der i dag er så store betæneligheder. Når man ønsker at gøre adskillelse imellem forskningsbibliotekernes budget og læreanstaltnes budget, vil det dog være rimeligt at sikre disse forskningsbiblioteker med egne finanslovskonti en budgetmæssig prioritering i biblioteksmæssig sammenhæng inden for det offentlige biblioteksvæsen fremfor hver for sig inden for hver sin uddannelsesinstitutioners rammer.

Her er det, jeg tror der kommer fejltænkning ind. Nu overdriver jeg den nok lidt, men i en del af den debat, der har været ført – måske mere i pressen end i folketingssalen i dag – kunne man næsten få indtryk af en bogstavelig tænkemåde, som gik i retning af: ja men I må da ikke flytte bibliotekerne væk fra forskningsinstitutionerne eller fra læreanstalterne. Som om man rent korporligt ville skabe adskillelse imellem bibliotek og læreanstalt. Det er jo ikke det, der er tale om. Bibliotekerne skal bestemt ikke i ringere grad – snarere i bedre grad – betjene de læreanstalter og de forskningsinstitutioner, hvortil de er knyttede, samtidig med at de skal være åbne for hele den danske befolkning.

Ét led skal i særlig grad sikre den meget tætte koordination imellem forskningsbiblioteket og læreanstalten eller forskningsinstitutionen, og det er de biblioteksudvalg, der, om jeg så må sige, inden døre skal sikre den rigtige balance i boganskaffelserne på det, vi her har kaldt forskningsbiblioteket, men som med bedre ret kunne kaldes hovedfagbiblioteket, for det er jo langfra alle forskningsbiblioteker, men kun de syv store hovedfagbiblioteker, der endnu ligger under undervisningsministeriet, som vi forestiller os skifter ressort og bliver administreret i et direktorat.

En sådan fælles administration af disse store hovedfagbiblioteker er en administration på det bibliotekstekniske område. Det har intet at gøre med bogvalget direkte. Det har intet at gøre med det enkelte forskningsbiblioteks tilpasning med hensyn til sin service i forhold til undervisningsinstitutionen, i forhold til læreanstalten. Men som jeg nævnte i mine bemærkninger til kristeligt folkepartis lovforslag, er der sket en rivende udvikling med hensyn til bibliotekstekniske faciliteter

og teknikker – EDB-udviklingen er vel den, man oftest hører om – som gør, at det vil være en fordel at administrere disse ting samlet. Det er den ene side af det, som vil gøre det mere hensigtsmæssigt at foretage denne del af administrationen i fællesskab for forskningsbiblioteker og folkebiblioteker. Det har intet at gøre med, som bl. a. hr. Arne Melchior og hr. Brøndsted talte om, at der er så stor forskel på folkebibliotekerne og forskningsbibliotekerne, at det ville være urimeligt at administrere dem sammen. Teknikken i administrationen er jo sammenfaldende, og derfor vil det være hensigtsmæssigt at udføre den under ét. Det gør ikke vore folkebiblioteker mindre folkelige, og det gør ikke vore forskningsbiblioteker mindre dybtgående med hensyn til valg af specifik forskningslitteratur.

Det er også, som om man i disse overvejelser ikke et øjeblik har skænket det en tanke, at vore ældre universiteters store biblioteker i henved 20 år har haft ressort under kulturministeriet og har befundet sig vel derved. Det kgl. Bibliotek, Københavns universitets bibliotek nr. 1 og nr. 2, statsbiblioteket i Århus, som er Århus universitets bibliotek, Odense universitets bibliotek og andre har i årevis ligget under kulturministeriet og har dér betjent de respektive uddannelsesinstitutioner på en måde, som har været følt tilfredsstillende.

Jeg har en fornemmelse af, at der er misforståelser ude i samfundet, hvis jeg må sige det sådan, blandt nogle af de organisationer, som har henvendt sig til folketingset i denne sag – misforståelser, der går ud på, at man vil slå budgetterne sammen, at man vil foretage en fælles prioritering med hensyn til de økonomiske ressourcer for folkebiblioteker og forskningsbiblioteker, og deraf en afledt ængstelse for, at så bliver det nok sådan, at der bliver for lidt til forskningsbibliotekerne. Det er ikke tilfældet. Vore folkebiblioteker finansieres, som man også har været inde på i debatten her i dag, over kommunerne – i øjeblikket med en refusionsordning, efter vort lovforslag med bloktilskud. Det vil sige, at der er fuldstændig adskillelse imellem folkebibliotekernes ressourcetildeling og forskningsbibliotekernes ressourcetildeling. Det er de bibliotekstekniske faciliteter, der skal udvikles sammen. Men med denne adskillelse er det dog stadig væk en fordel, at vore store